

[Ingemar Petersen.]

så der er mulighed for, at der virkelig kan blive den fornødne tid til at få afklaret de mange, mange administrative problemer inden 1. januar.

Jeg vil også gerne lige ved denne lejlighed i lighed med hr. Svend Jakobsen minde boligministeren om hans løfte som arbejdsminister under debatten om beskæftigelsen om en nærmere drøftelse imellem boligforligspartierne om en ændret finansieringsordning. Men jeg må ærlig talt sige til hr. Svend Jakobsen, at jeg forstår ikke helt hr. Svend Jakobsens udtalelser om ændring af realkrediten til kontantlån — jeg har også set, det var inde i det socialdemokratiske dagsordensforslag. Jeg mener, det må være helt i strid med socialdemokratisk politik. En ændring af den nuværende realkredit til kontantlån indebærer jo ikke spor andet, end at kurstabet, som man normalt har, bliver omregnet til rente, og så får folk jo en større rente at fratække på skatteskemaet, og det reelle er, at det er det offentlige, der kommer til at betale. Jeg kan ikke — undskyld, hr. Svend Jakobsen — få ind i mit hoved, at det skulle være fornuftigt socialdemokratisk politik.

Bendix (KF):

Inden folketinget for alvor tager fat på at behandle de foreliggende boliglove i boligudvalget, bør boligministeren tage initiativ til, at vi indkalder byggeriets parter og interesseorganisationerne på boligområdet til en konference om denne lovbuket. Jeg har fremsat forslaget ved adskillige lejligheder tidligere, og jeg vil godt gentage det her, fordi jeg føler, at det vil være meget nyttigt med en sådan direkte kontakt, inden vi går i gang med detailbehandlingen af den udfyldningslovgivning, der her er tale om. Det er klart, at de politiske hovedpræmisser er fastlagt i boligforliget, og de kan naturligvis ikke genforhandles, men der er en lang række betydningsfulde detaljer, som det vil være meningsfuldt at diskutere med de særlig interesserede.

Lad mig dernæst starte med at stille et par spørgsmål til boligministeren. Det første, jeg vil spørge boligministeren om, er, om han allerede på nuværende tidspunkt kan oplyse, om det udvalg, der behandler parcelhusbeskatningen, vil kunne afgive sin

rapport eller betænkning til det planlagte tidspunkt. Det er betydningsfuldt for den sammenhængende helhed. Jeg erkender, at det har ikke noget specielt med denne lovbuket at gøre, men det er en del af det forlig, som er baggrunden for denne lovbuket.

For det andet vil jeg godt bede ministeren om at oplyse, hvilke foranstaltninger han agter at gribe til for at fastholde byggeriet på det niveau, der er blevet fastlagt i boligforliget af juni måned, nemlig et årligt boligbyggeri af størrelsesordenen 40.000 boliger. Det er ministerens opgave inden for rammerne af lovgivningen at arbejde for, at denne målsætning nås. Tallet 40.000 er som bekendt ikke noget tilfældigt tal grebet ud af den blå luft, men hænger sammen med den samlede boligpolitiske målsætning og med et skøn over den byggekapa- citet, landet råder over. Så vidt jeg kan få oplyst — og det vil jeg gerne bede ministeren bekræfte eller afkræfte — er udsigten for de samlede påbegyndelser i 1974, at der vil blive påbegyndt mellem 27.000 og 30.000 boliger i 1974, og det indicerer selvfølgelig også noget om, hvordan det vil se ud i 1975.

Hvad angår forslaget til lov om boligbyggeri, kunne det være fristende at gå ind i en længere diskussion af lovforslagets kapitel I, § 1, fordi det er den bestemmelse i lovforslaget, som giver ministeren bemyndigelse til at sørge for, at bestemte boligpolitiske målsætninger opfyldes. Tiden tillader det ikke, og jeg skal derfor nøjes med at henvise til det spørgsmål, jeg har stillet til ministeren vedrørende opfyldelsen af målsætningen de 40.000 boliger årlig.

Den anden side af boligbyggeriloven er de mange kapitler, der omhandler det almen- nyttige byggeris vilkår. Det konservative folkeparti har gennem sin medvirken i boligforliget af juni 1974 været med til at give grønt lys for et fortsat almennyttigt boligbyggeri. Vi mener fortsat, der er behov for et almennyttigt boligbyggeri — ikke til evig tid, men for en tid endnu. Problemet igennem de seneste år har først og frem- mest været, at „billigere end markeds- prisen“ — og det er jo det, der er ideen med støttereglerne på den almennyttige sektor — har af en række grunde, bl.a. de store kursfald, været meget dyrt, så dyrt